

Той птах, що п'є сльози. Книга 2: Мрії леконів

КУПИТИ

Про книгу

Наґ Рюн, лекон Тінахан, доккебі Біхьон і людина Кейґан Дракар дісталися храму Хаінся. Там вони нарешті дізнаються більше про пророцтво, яке привело їх сюди: хранителі з Вежі сердець замислили вбити одного з божеств. Монахи просять Рюна викликати Богиню, яка не залишає слідів, щоб дізнатися, як завадити здійсненню задуму змовників. Рюн виконує прохання — і потрапляє в ретельно підготовлену пастку.

— Темно, темно... Яка темрява... — мислемовив Хваріт Макероу.

У пітьмі до нього наблизилася чиясь свідомість. Хваріт зіщулювся, як слабкий звір під загрозою нападу. Але той, хто наблизився до нього, люб'язно запропонував:

— Можеш вийти, якщо не подобається в темряві.

— Стули пельку, Галотеку!

— Тобі ж там погано.

— Я постараюся звикнути.

Хваріт був у глибині лісу. Він без кінця блукав серед дерев, які мали там довгі назви, як-от «Тінь одного спогаду затулила інший», «Пережитий дос-від, якого не хочеш визнавати», «Забуття, що саме себе забуло». Коли Хваріт зачіпав дерева, з них, мов краплі роси, осипалися викривлені спогади.

— «Зусилля знецінюються, якщо на шляху не зустрілися труднощі». О, як тобі таке? Це — спогад людини, яка мешкала в Лахоціні, — мислемовив Галотек.

— Де той Лахоцин?

— Далеко на півночі. Є такий жарт: за ясної погоди там можна побачити північний край світу. Ця місцевість славиться жорстокими хуртовинами й величезними лодовиками.

Хоча Хваріт більше не мав луски, відчув, що вона стала сторч на всьому тілі. Спогад про жакхливий мороз увірвався до лісу Хваріта й так його вразив, що він знепритомнів.

Насправді Хваріт не зомлів. Йому лише так здалося. Адже навіть у такому стані він усе чув і розумів. Галотек, який це добре знав, засміявся.

— Хваріте, брате, не сміши! Ти не зомлів, це тільки омана.

Хваріт почув цей мислевислів і водночас зрозумів ще дещо.

— Як тобі таке? — відповів він і поширив навсідч спогад про мить власної смерті. Галотек скрикнув і відсахнувся.

— Ти не вмирав! Ти не знаєш, через що я пройшов! Тож відчуй! Ось яка вона, смерть! — люто мислекрикнув Хваріт.

Та невдовзі він дуже шкодував про це. Галотек усе-таки був збирачем душ. Він зібрав спогади численних померлих, яких тримав у собі, й кинув їх на Хваріта.

Нажаханий Хваріт заволав і втік у найтемнішу хашу.

Галотеку теж довелося зазирнути в спогади про миті чужих смертей, якими він хотів налякати Хваріта. Він і сам не витримав потоку страждань і якнайшвидше повернув спогади душам, а сам виринув на поверхню свідомості. Помінявся місцями з душею, яка була на передньому краї свідомості замість нього, і подумав: «О Богине! Тепер я знаю, чому збирачі душ ідуть на це!».

А ще Галотек подумав, що не впевнений у тому, чи вчинить так само, як інші збирачі душ. Старався мерщій прогнати цю думку, але тільки дужче чіплявся за неї. І саме тоді чиясь душа заговорила його вустами:

— Ти зможеш, Галотеку.

Він на хвилюку замислився: чий це міг бути голос? І пригадав ім'я.

— Джукведо? Давно ми не спілкувалися. Ти довго спав.

— Так. Хто цей юнак? Я був далеко, у глибинах мертвого минулого, і не розгледів як слід. Але, здається, він зовсім юний, так?

— Це наг, він помер зовсім недавно. І я прийняв його душу.

— Он як. А навіщо ти його лякав? Він уже раз помер, тому витримав твою витівку, але якби я зробив таке з тобою...

— Годі! — Галотек здригнувся.

Зацікавлений Джукведо не вгавав:

— Галотеку!

— Що?

— Галотеку!

— Кажи вже!

— Коли настане той день, тобі доведеться знайти собі заміну...

— Нізащо! Коли я вас прийняв, сказав відразу, що помру, коли настане мій час. І ви всі погодилися.

— А, та клятва. Часто чув про неї. Ти теж її дав?

Джукведо відверто глузував з Галотека, і той ображено зашарудів лускою. Джукведо засміявся. Галотеку цей сміх був удвічі неприємніший,

адже виходив з його власних вуст. Галотек взагалі полюбляв посміятися, але сміх Джукведо звучав надто моторошно.

— Прошу тебе, припини цей сміх. Мені неприємно.

— І мені. Важко сміятися через тіло нага. Мені було зручніше в тілі Грасве.

— Грасве?

— Це був лекон. Такий здоровань, що навіть інші лекони дивувалися. Не зустрічав його?

— Ні. Він точно є серед вас?

— Авжеж. Грасве казав те саме, що й ти. Коли ми запитали, чи прийме він нас, він заявив, що помре, коли настане його час, і поцікавився, чи пристаємо ми на таку умову. Ми відповіли, що він вільний чи-нити, як забажає. У тілі Грасве нам жилося весело. Цей здоровило тягав із собою важезну залізну булаву. Раз він нею так хряпнув бика, що від бідолахи тільки шкура лишилася. Усі кістки розстрошив на порох. Чудові були дні! Від мого сміху через його вуста здіймався справжнісінький вихор.

Джукведо на деякий час замовк, насолоджуючись спогадами про існування в тілі лекона.

Галотек терпляче чекав. Нарешті Джукведо знову заговорив:

— Але наш сильний, красивий Грасве з плином часу постарівся й відчув наближення смерті. Знаєш, що він тоді зробив? Спіймав людського чоловіка, пригрозив йому своєю страхітливою булавою і змусив прийняти його душу! Цей вчинок можна назвати згвалтуванням душі. Та життя в тілі людини дратувало Грасве. Мабуть, тому він переважно спить. Тож послухай, Галотеку. Чи не міг би ти зробити ласку нашомулюбому другові й обрати нам лекона за наступне помешкання?

— Джукведо! Я вже багато разів казав: хочу просто померти. Я мушу приєднатися до моєї Богині. Адже я хранитель, ношу дароване нею ім'я, — урочисто проголосив Галотек.

Але Джукведо це тільки розсмішило.

— Ой, до речі, серед нас є й монах. Познайомити?

— Годі! Йди вже.

КУПИТИ